

Пише: Ел Мундо
петак, 16 децембар 2016 20:52

Владимир Путин председник Русије, сагнуо се тик до деветогодишњег Мирослава, којег је Географско друштво Русије наградило јер зна на памет са ким се граничи свака земља на планети. Пред публиком, стављен је на пробу питањем где се завршавају границе Русије. Дечак је узео ваздуха и издекламовао – „граница Русије завршава се код Беринговог мореуза, на међи са Сједињеним Државама“.

Путин га је притиснуо уз груди и гледајући у публику нежно исправио – „границе Русије нигде се не завршавају“.

Десило се то пре пар недеља у Москви. У првом реду, руски министар одбране Сергеј Шојгу аплаудирао је, смејући се председниковој „шали“. У међувремену, 1092 километра одатле, у Калињинграду, комаду руске земље који је у сендвичу између две чланице НАТО-а (Литваније и Пољске), њени војници су поставили ракетне системе С-400 и Искандер. Прве могу да запрече приступ летелицама у овој зони Балтика. Друге, краћег домета, могу да носе и нуклеарно оружје.

Пише: Ел Мундо
петак, 16 децембар 2016 20:52

Председник руског скупштинског одбора за одбрану Виктор Озеров, рекао је, да су ракете ту како би се супротставиле америчком антиракетном штиту који је планиран за исток Европе. „НАТО је један агресиван блок“, додао је гласноговорник Кремља Дмитриј Песков. Доиста, Русија „има право да усвоји потребне мере унутар своје територије“. Осам година након руске интервенције у Грузији, и после припајања Крима и мешања на истоку Украјине, што још увек оптерећује односе Русије и Запада, Москва је поново упалила аларме у НАТО-у, који је озловољио Русију распоређујући више снага на истоку Европе.

Према аналитичару Густаву Греселу, из Европског савета за спољне послове, руско војно јачање почело је док је Европа гледала на другу страну – „Запад је потценио значај војних реформи у Русији, фокусирајући се само на материјалну оскудицу која још увек постоји у руској војсци“. Као што се видело у случају Крима и Донбаса, Русима није неопходна напредна технологија како би били победници у свом суседству. Довољне су „прецизно дефинисане и брзо изведене интервенције како би се стигло раније, да би се избегле реакције Запада“.

Русија моденизује своје наоружање у Калињинграду још од 2008. године, јадикује пољски дипломата, подсећајући да је „данас тај руски регион најмилитаризованија зона у Европи“. Русија је сада „војна сила способна да потчини било ког свог суседа ако се примети да је лишен подршке Запада“ услед баријера попут Калињинграда или због неодлучности и спорости Алијансе у доношењу одлука, упозорава Гресел.

Руска војска ужива предност географске близине, и насупрот Европи, може да делује брзо и без претходног упозорења. И све то захваљујући професионализацији војске на уштрб значаја регрута, поједностављивању своје командне структуре и обнови наоружања у мери у којој је то било могуће, увећавајући део буџета посвећен одбрани.

Русија мења војску и њену намену

Војска са којом је НАТО суочен са друге стране жице, разликује се од совјетске у доста ствари, али изнад свега у томе да више не зависи толико од мобилизације резервиста како би била спремна за борбу. Према аналитичару Игору Сутјагину, током украјинске кризе, Русија је дошла до тога да је имала до 150 хиљада војника спремних да дејствују на својој страни границе. Структура доношења одлука у Русији је вертикална. Како подсећа руски експерт за одбрану Александар Голц, ни опозиција, ни парламент, нити

Како се Русија припрема за рат са Европом - да ли је Крим био почетак или само генерална проба?

Пише: Ел Мундо
петак, 16 децембар 2016 20:52

савезници нису развлачили руско распоређивање у Украјини или Сирији, што је изненада одобрено за мање од сат времена. С друге стране, НАТО захтева консултације својих чланица.

Није се само променила војска. Такође се променила намена. 1990-тих година, Русија је одмеравала свој офанзивни капацитет у унутрашњим сукобима на Кавказу. Сада, након година током којих су САД започињале, према Вашингтону превентивне, а према добром делу међународне заједнице илегалне ратове, и погубне према својим резултатима, Русија верује, да је дошао њен тренутак.

Парадигма се променила од 2007. године, са Путиновим говором у Минхену, којег нико није знао да добро протумачи – упутио је критике према САД јер спроводи унилатералне акције и према НАТО-у, због његовог ширења на исток Европе. Следеће године, десио се муњевити рат у Грузији. Међутим, од анексије Крима и хибридног рата у Донбасу, постало је јасно да ће Русија бранити – делима, не само речима – оно што сматра својом „зоном утицаја“.

Пише: Ел Мундо
петак, 16 децембар 2016 20:52

Земља у Естонији, Литванији и Летонији

Тешко је знати унапред докле се простиру те територије које Русија не може или не жели да сматра туђим. И тако земље које формално штити НАТО, могу једног дана доживети да им одбрана буде стављена на пробу. Тог дана се плаше у Естонији, Литванији и Летонији, из два разлога. Не само због сећања на Русију која је у прошлости била агресивна, већ такође и због сумњи међу становништвом докле сежу обавезе НАТО према њима.

Враћа се старо питање из доба Хладног рата – да ли би САД жртвовале Чикаго да би спасиле Берлин. Али, сада није само Берлин у питању – НАТО не зна који град, острво или инфраструктура је у игри. Или заиста постоји један део његове шаховске табле који је у шаху. Географија иде на руку Москви – полазећи од Финске, преко Балтика, све до Украјине и Црног Мора, Русија и њена савезница Белорусија имају најшире могуће границе, главне базе НАТО-а су далеко, и Москва би могла, исто као и на Криму, да спроводи једну политику свршених чинова у ма којој од суседних земаља које нису спремне да прихвате масовно појачање за кратко време услед слабе инфраструктуре, мало аеродрома где би се могло слетити, и такође рањивих на саботаже, и русофоних мањина које могу да уђу у игру. Пример је појас од сто километара – тзв. коридор Сувалкија – који одваја Пољску од Литваније, и који је већ био поприште идентитетских и територијалних спорова између националиста са обе стране. Протеже се од Калињинграда до Белорусије, где Русија има војне базе. Руска окупација те зоне под изговором заштите Калињинграда, изоловала би балтичке земље од остатка НАТО-а.

Русија још увек није спремна за једно војно сучељавање широких размера, нити га тражи. Међутим, припрема се за овакав сценарио, док се, као на Криму, користи ситуацијама које се изненада јављају. Њене војне вежбе, исто као и неке НАТО-а, оживљавају конфликт Европа – Русија. Москва испробава муњевите офанзиве против балтичких држава и Пољске, и амфибијске операције у области Финске. „Нови Искандери могу да досегну немачку територију и то је нов елемент у једначини“, упозорава званичник одговоран за безбедност у ОСЦЕ-у. Али, за експерте као што је Марк Галеоти, нема друге алтернативе за НАТО – „не би требало да буде тако али оно што ће зауздати Русију у датом моменту јесте нужда да пуца у немачког или британског војника, а не у Литванца или Пољака“. Стога, не показује само Русија мишиће. НАТО је распоредио четири батаљона у Литванији, Естонији, Летонији и Пољској. Међутим, нити су стални, нити подразумевају базе.

Финска и Шведска, вечити неутрални руски суседи, сарађују са НАТО-ом, али се боје да му се придруже, након што су видели које су проблеме имале Украјина и Грузија након што су званично ставиле до знања да напуштају неутралност, док се друге земље, као Молдавија, поново приближавају руској метрополи. Тако, земље око Русије које нису у алијанси усвајају стратегију одбране која се састоји, за сада, у сарадњи са Западом и незамерању Москви.

Саветници у америчкој војсци, попут Дејвида Шлапака, упозоравају, да данас руске оружане снаге већ имају капацитет да поразе било којег свог западног суседа, укључујући чланице НАТО-а и ЕУ, ако би било примећено да су изоловани, „стижући до Талина или Риге за 60 сати“. Било какав координисан одговор НАТО-а на евентуалну инвазију или руску дестабилизацију сударио би се са „калињинградским пликом“.

У Москви, медији често говоре о Западу као о свету који је загазио у декаденцију. Руски политиколог Виктор Олевич верује, да су се САД навикле на лидерство током деценија, и сада виде како Русија, Кина и друге земље увећавају своју моћ и већ не могу да доводе у ред међународне процесе“. У међувремену, Европа, заокупљена далеким конфликтима, током ових година европског мира, уклонила је постепено своје земаљске системе противваздушне одбране, док се фокусирала на лаке оклопне транспортере, који су бољи за експедиције ка далеким конфликтима, али су неприкладни за механизоване ратове.

Долазак Доналда Трампа у Белу кућу био је хладан туш за руске суседе, који су

Пише: Ел Мундо
петак, 16 децембар 2016 20:52

годинама обелодањивали своје страхове око намера Москве. Трамп је током кампање довео у питање потребу САД да буду умешане у све безбедносне проблеме које имају европски савезници. То повећава ризик на Балтику, јер ће пре него што дејствује, Русија проценити два фактора – „вољу и капацитет реакције Запада и расположење САД да се уплиће у Европи, и поврати окупирану територију, излажући се ризику ескалације, укључујући нуклеарну“, каже Гресел.

После инвазије, Москва може да стекне успехе са следећим сценаријом – Запад покушава да постигне договор са Русијом, како би се избегао директан судар, што омогућава Русима да преговарају, али задржавајући „освојено“ као што је Крим. Геополитичка фикција? Гресел одговара - „на несрећу западна реакција на руску агресију против Украјине, показује да руске војне вежбе нису далеко од реалности“.

Крим – први наступ или генерална проба?

Овог месеца се навршава 25 година од догађаја који су довели до краја Совјетског Савеза, фијаска којег је Путин оквалификовао као „највећу геополитичку катастрофу XX века“. Међутим, мада се СССР не може клонирати, враћа се његово рвање са тим истим Западом, који је Русију окружио током ових година опоравка.

Пише: Ел Мундо
петак, 16 децембар 2016 20:52

Као главно вероломство, Русија пребацује Западу ширење НАТО-а ка њеним границама. Како истиче Франсиско Хосе Руис Гонсалес, коаутор књиге „Украјина: од револуције на Мајдану до рата у Донбасу“, америчка „грешка било је третирање Русије 1992. године, као пораженог непријатеља“, узимајући здраво за готово њену сарадњу, и „претпостављајући да ће њено држање бити слично немачком или јапанском 1945. године“. Рубен Руис Рамас координатор ове књиге, констатује, да се данас разлика у моћи између једине суперсиле САД и осталих јачих земаља смањује“.

Тога је био свестан и Владимир Путин, који је на почетку свог председниковања сарађивао са Западом док се није осетио превареним због подршке револуцијама у својим старим сателитима.

Идеја мултиполарног света, коју Москва заступа од пре неколико година, сада је као никад актуелна. „Могућност да се Русија интегрише у једну велику Европу, која је била на снази током 1990-тих и почетком 2000-тих, нестала је са дневног реда“, каже Фјодор Лукјанов уредник часописа Global Affairs, који верује да је сад ред на Русију да предложи нов геополитички план који трага за општим добром, даље од њених граница. Гдегод се оне завршавале.

Забринутост Европе због Русије је скорашња. Протеклих година, она је гледала на југ, ка исламском радикализму и несрећном извозу демократије, чији су покровитељ биле Сједињене Државе у тој области. Москва је посматрала и разумела – протестоваће против присуства НАТО-а близу својих граница, избегавајући директан судар. Али, у исто време је приметила да је свака година боља него она ранија да се ојача своја позиција употребом силе. Питање је, да ли је Крим био први наступ или само генерална проба?

(Ел Мундо)

Превео са шпанског: Небојша Вуковић

Извор: <http://www.elmundo.es/internal/2016/12/09/584418b45c1.html>